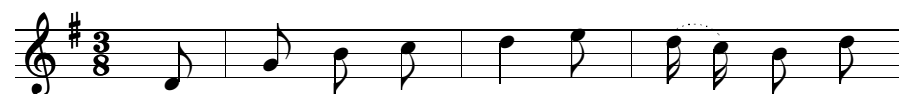

Het waren twee koningskinderen

1. Het wa - ren twee ko - nings - kin - de - ren, zij
Zij kon - den bij - een niet ko - men, het

2. Dit zag daar een ou - de kwe - ne, een
Zij ging er dat licht uit - bla - zen, toen

had - den mal - kan - der zo lief! _____
wa - ter was veel te _____ diep.

al - zo vi - lij - nig vel. _____
smoor - de de jon - ge _____ held.

Wat deed zij? Zij stak op drie keer - sen als
"Och! lief - ste, komt zwemt er o - ver!" Dat

"Och moe - der, mijn lief - ste moe - der, mijn
Mocht ik er een wij - le gaan wan - de - len,

's a - vonds het da - ge - licht zonk:
deed 's ko - nings zo - ne was _____ jonk.

hoof - dje doet mij er zo wee!
gaan wan - de - len langs de _____ zee."

- 3 "Och dochter, mijn liefste dochter,
alleen en moogt gij daar niet gaan.
Maar wekt uwe jongste zuster,
laat die met u wandelen gaan."
"Och, moeder, mijn jongste zuster,
is nog een zo kleine kind.
Zij plukt er weg alle die bloemkens,
die zij onderwege vindt."

- 4 Zij plukt er weg alle die bloemkens
die bladerkens laat zij staan.
Dan klagen die lieden en zeggen:
"Dat hebben konings kind'ren gedaan!"
"Och, dochter, mijn liefste dochter,
alleen en moogt gij daar niet gaan;
maar wekt uwen jongsten broeder,
laat die met u wandelen gaan."

- 5 "Och moeder, mijn jongsten broeder
is nog een zo kleine kind:
Hij loopt er naar al de vogels,
die hij onderwege vindt."
Die moeder die ging naar de kerke,
de dochter die ging haren gang,
tot zij er bij 't water een visser,
haars vaders visser vand.

- 6 "Och visser," zo sprak zij, "visser,
mijns vaders visserkijn,
gij zoudt er voor mij eens vissen,
het zal u geloned zijn."
Hij smeed zijne netten in 't water,
de lodekens gingen te grond.
In 't korte zo was daar gevisset
des konings zone, was jonk.

- 7 Wat trok zij van hare handen?
Een vingerling rode van goud,
"Houd daar," zeide zij, "goede visser,
dez' vingerling rode van goud."
Zij nam toen haar lief in haar armen
en kuste hem aan zijne mond:
"Och mondeke, kost gij nog spreken!
Och harteken waart gij gezond!"

- 8 Zij hield haar lief in haar armen
en sprong er met hem in de zee.
"Adieu," zeide zij, "schoone wereld,
gij ziet er mij nimmermeer.
Adieu, o mijn vader en moeder,
mijn vriendekens alle gelijk;
Adieu, mijne zuster en broeder,
ik vaar naar het Hemelrijk!"

Het waren twee koningskinderen

1
Het waren twee koningskinderen,
zij hadden malkander zo lief!
Zij konden bijeen niet komen,
het water was veel te diep.
Wat deed zij?
Zij stak op drie keersen
als 's avonds het dagelicht zonk:
"Och liefste,
komt zwemt er over!"
Dat deed 's konings zone
was jonk.

2
Dit zag daar een oude kwene,
een alzo vilijnig vel.
Zij ging er dat licht uitblazen,
toen smoorde de jonge held.
"Och moeder, mijn liefste moeder,
mijn hoofdje (*dim.*)
doet mij er zo wee!
Mocht ik er een wijle
gaan wandelen,
gaan wandelen langs de zee."

3
"Och dochter, mijn liefste dochter,
alleen en moogt gij daar niet gaan.
Maar wekt uwe jongste zuster,
laat die met u wandelen gaan."
"Och moeder, mijn jongste zuster,
is nog een zo kleine kind.
Zij plukt er weg alle die bloemkens
die zij onderwege vindt."

4
Zij plukt er weg alle die bloemkens,
die bladerkens (*dim.*) laat zij staan.
Dan klagen die lieden en zeggen:
"Dat hebben
's konings kind'ren gedaan!"
"Och dochter, mijn liefste dochter,
alleen en moogt gij daar niet gaan;
maar wekt uwen jongsten broeder,
laat die met u wandelen gaan."

Es waren zwei KönigsKinder,
sie hatten einander so lieb!
Sie konnten zusammen nicht kommen,
das Wasser war viel zu tief.
Was tat sie?
Sie zündete an drei Kerzen,
wenn am Abend das Tageslicht sank:
„Ach! Liebster,
komm schwimme herüber!“
Das tat des Königs Sohn,
(er) war jung.

Das sah [da] eine alte Vettel,
ein allzu missgünstiges Fell.
Sie ging das Licht auszublasen,
da ertrank der junge Held.
„Ach Mutter, meine liebste Mutter,
mein Kopf
tut mir so weh!
Dürfte ich eine Weile
spazieren gehen,
spazieren am Ufer des Meeres.“

„Ach Tochter, meine liebste Tochter,
allein darfst du dorthin nicht gehen.
Aber wecke deine jüngste Schwester,
lass die mit dir spazieren gehen.“
„Ach Mutter, meine jüngste Schwester
ist noch ein so kleines Kind.
Sie pflückt [weg] alle Blümlein,
die sie unterwegs findet.“

Sie pflückt [weg] alle Blümlein,
die Blätter läßt sie stehen.
Dann klagen die Leute und sagen:
„Das haben
des Königs Kinder getan!“
„Ach Tochter, meine liebste Tochter,
allein darfst du dorthin nicht gehen;
aber wecke deinen jüngsten Bruder,
lass den mit dir spazieren gehen.“

5
"Och moeder, mijn jongste broeder
is nog een zo kleine kind.
Hij loopt er naar al de vogels
die hij onderwege vindt."
Die moeder die ging naar de kerke,
de dochter die ging haren gang,
tot zij er bij 't water een visser,
haars vaders visser vand.

6
"Och visser,"
zo sprak zij, "visser,
mijns vaders visserkijn (*dim.*),
gij zoudt er voor mij eens vissen,
het zal u geloned zijn."
Hij smeeet zijne netten in 't water,
de lodekens (*dim.*) gingen te grond.
In 't korte zo was daar gevisset
des konings zone, was jonk.

7
Wat trok zij van hare handen?
Een vingerling rode van goud,
"Houd daar," zeide zij,
"goede visser,
dez' vingerling rode van goud."
Zij nam toen haar lief
in haar armen
en kuste hem aan zijne mond:
"Och mondeke (*dim.*)
kost gij nog spreken!
Och harteken (*dim.*) waart gij gezond!"

8
Zij hield er haar lief in haar armen
en sprong er met hem in de zee.
"Adieu", zeide zij, "schone wereld
gij ziet er mij nimmermeer.
Adieu, o mijn vader en moeder,
mijn vriendekens (*dim.*) alle gelijk;
Adieu, mijne zuster en broeder,
ik vaar naar het Hemelrijk!"

„Ach Mutter, mein jüngster Bruder
ist noch so ein kleines Kind.
Läuft allen Vögeln hinterher,
die er unterwegs findet."
Die Mutter, die ging in die Kirche,
die Tochter, die ging ihren (eigenen) Weg,
bis sie [dort] beim Wasser einen Fischer,
ihres Vaters Fischer fand.

„Ach Fischer“,
so sprach sie, „Fischer,
meines Vaters Fischer,
würdest du für mich einmal fischen,
es soll dir gelohnt werden.“
Er warf seine Netze ins Wasser,
die Lote sanken auf Grund.
Gar bald ward dort gefischt
der Königssohn, er war jung.

Was zog sie von ihren Händen?
Ein Ring rot von Golde,
„Behalte [da]", sagte sie,
„guter Fischer,
diesen Ring rot von Golde.“
Sie nahm dann ihren Liebsten
in ihre Arme
und küsste ihn auf den Mund:
„Ach Mund,
könntest du noch sprechen!
Ach Herz, wärest du gesund!"

Sie hielt ihren Liebsten in ihren Armen
und sprang mit ihm in das Meer.
„Ade“, sagte sie, „schöne Welt,
du siehst mich nimmermehr.
Ade, oh mein Vater und (meine) Mutter,
meine Freunde alle zugleich.
Ade, meine Schwester und (mein) Bruder,
ich fahre ins Himmelreich!"